

רמת-הנגב, קיבוץ שדה-בוקר

צפון-ים במדבר

ארוע מספר 1 | יום חמישי ה- 14/12/2006 | כיג כסלו תשסז

בשעה 17:30 במרכז בן-גוריון, קיבוץ שדה בוקר.

מחווה למלחיני טרזין

הסינפוניטה הישראלית באר-שבע
בניצוחו של דורון סלומון

בתוכנית:

○ "קפריזמה 5" מאת מיכאל וולפה
סולן: אילן שול, קלרינט

○ "וויולה בחי" מאת גדעון לבינסון
סולן: גלעד קרני, וויולה

○ "קדיש" מאת שאול בוסתן

○ הסונטה השביעית לפסנתר מאת ויקטור אולמן
בתזמור משתתפי סדנת "מוסיקה וזיכרון" בבית טרזין, גבעת-חיים:
תם דיין, ישראל גליקסברג, ניר כהן, רועי הנדלר, מיכאל וולפה

זוהי הפעם השנייה בה מתקיים בפתחת "צלילים במדבר" קונצרט מחווה לאמנים של גטו טרזינשטדט. שלוש יצירות ישראליות הוזמנו במיוחד עבור קונצרט המחווה, והן נוגעות בנושא משלוש נקודות מבט שונות. גדעון לבינסון מביא לפנינו סוג של תיאטרון אבסורד מוסיקאלי, אשר נוגע-לא-נוגע בהוויית האבסורד של חיי היצירה במציאות האינדיבידואלית של הגטו. יצירתו "ווילה בחיי" שחברה במקור לביצוע בגרמניה, עברה עריכה מחודשת לקראת ביצוע הבכורה הישראלית.

שאלו בוסתן חיבר תפילת אשכבה, קדיש, ומאיר את הקינה על המתים מכמה זוויות של התבוננות. יצירתו מבוצעת בבכורה עולמית.

מיכאל וולפה בחר בחומרים המוסיקאליים של יהודי מרכז ומזרח אירופה ובקלרינט ואף נגע בסגנונם של מלחיני הגטו, ויצא מהם אל סגנון חדש, שיש בו השפעות מזרחיות ישראליות, המביאות איתן משמעות של תקווה וגאולה. מן היצירה הקאמרית שחיבר במקור ערך וולפה את הגרסה החדשה במיוחד עבור אירוע זה.

היצירה המרכזית בתוכנית חברה במקורה לפסנתר על ידי ויקטור אולמן, אחד המלחינים החשובים שפעלו בגטו, כתמצית של סימפוניה, אותה לא זכה להשלים. בעבודת צוות משותפת תוזמרה היצירה במיוחד עבור קונצרט זה על ידי ארבעה מלחינים צעירים, משתתפי סדנת "מוסיקה וזיכרון" שהתקיימה בקיץ האחרון בבית טרזין שבקיבוץ גבעת-חיים איחוד. אל תם דיין, ישראל גליקסברג, ניר כהן ורועי הנדלר הצטרפו גם מיכאל וולפה, מנחה הסדנה, ויחדיו עמלו במהלך החודשים האחרונים על הכנתה של גרסה תזמורתית קאמרית של הסונטה של אולמן. זהו ביצוע הבכורה העולמי של היצירה בגרסה זו.

"קפריזמה 5" לקלרינט ותזמורת קאמרית מאת מיכאל וולפה:

מיכאל וולפה מלחין ופדגוג, יליד תל אביב, 1960, חבר בקיבוץ שדה בוקר מאז שחרורו מצה"ל. בוגר האקדמיה למוסיקה בירושלים ואוניברסיטת קיימברידג' באנגליה. בין מוריו נמנים המלחינים חיים אלכסנדר, צבי אבני, מרק קופיטמן ואלכסנדר גהר. יצירותיו, כמאה במספר, מנוגנות בארץ ומחוצה לה, ופרושות על פני מגוון של ז'אנרים וסגנונות. בשנים האחרונות הוא עסוק בפיתוח שפה, שהיא, בד בבד, אישית וקומוניקטיבית. בסגנונו יש שילוב של מזרח ומערב, בהשראת מקורותיה של המוסיקה הארץ ישראלית - שירי עדות, מוסיקה ערבית, הזמר העברי הקלאסי, שירי החג והמועד בארץ, לצד השפעה הולכת וגדלה של האסכולה הים תיכונית, שפעלה בארץ בשנות השלושים, הארבעים והחמישים של המאה העשרים. וולפה מלמד באקדמיה למוסיקה בירושלים, בה הוא משמש כראש החוג לקומפוזיציה וניצוח, ובבית הספר למדעים ולאמנויות בירושלים, שהוא נמנה בין מקימיו.

על יצירתו כותב המלחין:

את "קפריזמה 5" חיברתי עבור קבוצת קפריזמה, והיא החמישית בסדרת תשע היצירות שחיברתי עבור אנסמבל זה, החוגג בימים אלה חמש-עשרה שנה להיווסדו. מהגרסה הקאמרית המקורית של היצירה ערכתי גרסה חדשה, לקלרינט סולו בליווי תזמורת כלי-קשת וגיטרה, במיוחד עבור "צלילים במדבר" מספר 9. ארבעת פרקי היצירה חוברו בהשראת המוסיקה היהודית של גולת מרכז ומזרח אירופה והמוסיקה הארצישראלית המזרח-ים-תיכונית.

פרק המבוא מציג ניגון מסתורי, בסגנון חסידי, שיש בו געגועים לעולם שהיה ואיננו עוד. הפרק השני מצויר תמונה צלילית של המוסיקה היהודית שלפני השואה. זהו מעין ריקוד חתונה, שמזרח ומערב מעורבבים בו. הפרק השלישי מצטט את מגינת "אלי אלי למה עזבתני" של יהודי מזרח אירופה. זוהי קינה על העולם שהיה ואיננו עוד. הפרק הרביעי והמסיים מבוסס על קצב המחול הארצישראלי, ויש בו התלהבות רבה ושמחה. גם בפרק זה שובצו כמה רגעים נוגים, המתארים את הזיכרון והכאב.

היצירה מסתיימת בתקווה, מאותו סוג של אופטימיות תמימה שאפיינה כל-כך את אמני גטו טרזינשטדט.

"וויליה בחי" מאת גדעון לבינסון:

גדעון לבינסון נולד בירושלים ולמד באקדמיה למוסיקה ע"ש רובין באוניברסיטת תל-אביב במחלקה לקומפוזיציה אצל פרופ' אנדרה היידו. בשנת 1986 סיים את לימודי הדוקטורט בקונסרבטוריון פיבודי באוניברסיטת ג'ונס-הופקינס, בבלטימור, במקביל השתלם אצל המנצח סרג'יו צ'ליבידקה. יצירותיו של גדעון לבינסון בוצעו על ידי מיטב התזמורות וההרכבים, ביניהן התזמורת הקאמרית של מינכן, תיאטרון הבלט של מינכן, סולני תל-אביב, תזמורת רשות השידור, הסינפוניטה הישראלית, אנסמבל M2E2 בפריס, רביעיות קלר, אוריון, אביב, דאנל, ברניני ועוד.

השתתף כמלחין בפסטיבל ישראל, פסטיבל שלזוויג הולשטיין ופסטיבל שווינגן למוסיקה חדישה שניהם בגרמניה, בסדרה "יצירות חדשות" של הרדיו הצפון גרמני. לבינסון היה מלחין אורח באקדמיה הבאוורית לאומניות יפות במינכן באוניברסיטת וייטן-הרדקה בגרמניה ובקונסרבטוריון על שם ורדי בפארמה.

גדעון לבינסון זכה בפרסים יוקרתיים בארץ ובעולם, פרס ראש הממשלה (ישראל, 2003), פרס אקו"ם (ישראל, 2001), פרס שני בתחרות מוצרט מטעם שגרירות אוסטריה (ישראל, 2006), פרס ראשון בתחרות בינ"ל של האקדמיה האיטלקית לאמנויות יפות (איטליה, 2000). יצירותיו יוצאות לאור על ידי *Peer Music Classical* ומוקלטות על ידי חברת התקליטורים היוקרתיים *ECM*.

יחד עם מורו אנדרה היידו הקים את הסמינר לדוקטורנטים בקומפוזיציה באוניברסיטת בר-אילן שם הוא משמש כפרופסור לקומפוזיציה.

על יצירתו כותב המלחין:

את *ViolAlive* - מוסיקת תיאטרון לוויליה סולו, כלי-הקשה ו-19 נגני כלי-קשת (2005), כתבתי במהלך 2005 לפי הזמנת התזמורת הקאמרית של מינכן עבור הווילנית האמריקאית-ארמנית קים קאשקאשיאן. בחודשים האחרונים הכנתי גרסה חדשה ליצירה המבוצעת הערב בביצוע בכורה עולמי.

מבחינתי האתגר היצירתי היה איך לכתוב יצירה למיתרים ווויליה מבלי "לאבד" את הנוכחות של הוויליה במארג העשיר של כלי הקשת. מלחינים שונים התמודדו עם האתגר כל אחד בדרכו, אני בחרתי בקונספציה בימתית של חלוקת 19 הנגנים של הקאמרית של מינכן, לקבוצות. גישה זו הולידה את הדרמטורגיה של היצירה ויצרה מעין אופרה לוויליה ותזמורת ומכאן הכותרת: מוסיקת תיאטרון.

הכוונה לז'אנר חדש יחסית בו המלחין מתייחס, מתמקד ומאיר את התכונות התיאטרליות של הג'סטות המוסיקליות השונות - הן של המוסיקה והן של המימד הכוריאוגרפי של עצם הביצוע המוסיקלי. האם "התיאטרון שלי" קשור בחוויות מסוימות או באירועים מסוימים? קשה לי ואני מעדיף שלא לקבוע, אבל זכור לי שאחרי ביצוע הבכורה באחד מאולמות הקונצרטים במינכן בתיאטרון הצמוד למרפסת הידועה של הנאום המפורסם שלאחריו באה השתלטות הנאצים על גרמניה ובעקבותיה כמעט כל אירופה, הרגשתי שהקשר בין הפרטים האלה לבין היצירה עמוק הרבה מעבר לרמת האנקדוטה...

בחזית הבמה מסודרות שתי חמישיות כלי קשת בחצי סהר, באופן שהצלילים של שני האנסמבלים "נפגשים" במרכז. מאחורי אותה נקודת מרכז מיקמתי צ'לו נוסף וקונטרבס ומאחוריהם מסודרים כלי ההקשה. נותרתי עם שבעה כנרים מהם יצרתי מעין מקהלה המוגבהת, תרתי משמע, בעמידה על פודיומים מסודרים בצורת קשת כנגד הקיר האחורי של הבמה ומכוונים רבע טון מעל שאר הנגנים. שבעת הנגנים המרוחקים או אפילו מנותקים מן השאר, מהדהדים מ"מציאות אחרת" הן בשל מיקומם המיוחד והן בשל החריגה שלהם מן הכיוון. הכנר הרביעי מבין השבעה עומד בנקודת המרכז של אותה קשת כנרים, מנגן גם על מספר כלי הקשה ובכך גם כן "קושר" את "המציאות האחרת" עם חזית הבמה. הקונספציה הבימתית יצרה שתי מערכות תיאטרליות המחולקות לסצנות. בדומה לתיאטרון של סמואל בקט, במקום עלילה נרטיבית אנחנו מקבלים יחסים בין "דמויות" ודיאלוגים בין קבוצות.

לדעתי אנו חווים את הג'סט המוסיקלית כחלק מתרבות מוסיקלית ולכן ברוב יצירותי, ההתייחסות או הפרשנות של המטענים המוסיקליים אותם אנו נושאים אתנו, בין אם נודה בכך ובין אם לאו, הופכת לחלק מכונן. רביעיית המיתרים שלי "רביעיית אודרדק" זיכתה אותי באחד מהעיתונים החשובים בגרמניה בתואר הכבוד המפוקפק "נינו של מאהלר" - זאת כנראה בגלל הקשר שלי עם מטענים מוסיקליים בין אם מדובר בבטהובן, במאהלר, בג'אז או בניגון החסידי. זיקה פרשנית זו ביצירותיי רצוי שלא תובן ברמה הנדושה והמטעה של "השפעות מוסיקליות" אלא ברמה של דיאלוגים פנימיים אותם מנהל המלחין עם עצמו ודרך הדמויות המוסיקליות אותן הוא יוצר ומביים, עם המאזינים לו.

"קדיש" לתזמורת קאמרית מאת שאול בוסתן:

שאול בוסתן נולד בבאר שבע. החל את לימודיו במנדולינה בקונסרבטוריון העירוני בעיר, בוגר האקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים במנדולינה ובקומפוזיציה בכיתתם של הכנר מוטי שמידט והמלחין חיים פרמונט. למרות גילו הצעיר הספיק שאול להשלים למעלה משלושים יצירות. בין יצירותיו מוסיקה תזמורתית, קאמרית, ווקאלית, עיבודים סימפוניים שונים, מוסיקה לתאטרון, למחול ועוד.

את יצירותיו ועיבודיו ניגנו התזמורת הפילהרמונית הישראלית, הסינפוניטה הישראלית באר שבע, התזמורת הקאמרית של תל אביב, התזמורת הקאמרית הקיבוצית, תזמורת הבמה חולון, תזמורת האקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים, התזמורת הסימפונית היהודית של לוס-אנג'לס - ארה"ב, אנסמבל "טירולר" למוסיקה חדשה - אוסטריה, אנסמבל "מוסיקה נובה", רביעיית באר שבע, והרכבים שונים. יצירותיו הושמעו בתחנת הרדיו "קול המוסיקה", שודרו בערוצי הטלוויזיה ונגנו בפסטיבל "צלילים במדבר" משנת 2001. שאול זוכה מלגות קרן התרבות אמריקה ישראל (קרן שרת) במנדולינה ובקומפוזיציה משנת 2002.

על יצירתו כותב המלחין:

היצירה נכתבה בין חודש ניסן לחודש סיוון תשס"ו. ביצירה בחרתי להציג את הקדיש על-ידי חלוקתו למצבים שונים: קינה על המת, חוסר אונים, ניסיון השלמה ותפילת הקדיש. מצבים אלו חוזרים לאורך היצירה כולה. שירת הקדיש המרומזת ביצירה, מנוגנת במלואה על-ידי הכינורות לקראת סיום היצירה.

"הסונטה השביעית לפסנתר" מאת ויקטור אולמן:

ויקטור אולמן (1898-1944) הוא אחד מן המלחינים המרכזיים שפעלו בגטו טרזין. הוא החל את לימודי המוסיקה בעיר הולדתו, טסין, ובגיל שש-עשרה נסע לוינה ללמוד קומפוזיציה. במהלך שנות נעוריו למד בין השאר אצל המלחינים ארנולד שנברג ואלכסנדר זמלינסקי, אשר העריך את כישרונו וסייע בידו בהמשך דרכו. במהלך שנות העשרים של המאה השתקע אולמן בפראג, והיה מעורב מאד בחיי המוסיקה בה.

כמוסיקאי מוכשר ורב-תחומי, פסנתרן, מנצח מקהלות, מנצח תזמורות, מבקר נחשב וכמובן מלחין פורה ומוערך, הפך ויקטור אולמן לאחת הדמויות המרכזיות בחיי המוסיקה בצ'כיה. בסוף שנות העשרים הצטרף אולמן לתנועה האנטרופוסופית, ונסע מספר פעמים לציריך שבשווייץ ולשטוטגרט בגרמניה, על מנת להשתתף בסדנאות של תנועה זו. בשנת 1933, עם עליית הנאצים לשלטון בגרמניה חזר לפראג. הוא שימש כמבקר מוסיקה באחד העיתונים החשובים, כעורך מוסיקאלי ברדיו הצ'כי, וכמורה פרטי נחשב לקומפוזיציה ולפסנתר. אולמן יצר קשרים הדוקים עם מורי הקונסרבטוריון בעיר, ואף השתלם אצל חברו המלחין אלואיס הבה, מן המלחינים המודרניסטים המובילים באותן שנים. אולמן היה גם פעיל מאד באיגוד הקומפוזיטורים הצ'כי ובאגודה למוסיקה קאמרית, בה ארגן קונצרטים פרטיים וציבוריים, והציג דרך קבע יצירות חדשות פרי עטם של חבריו.

אולמן המשיך בפעילותו האמנותית הנלהבת גם לאחר הכיבוש הנאצי. בחודש ספטמבר של שנת 1942 נשלח ויקטור אולמן לגטו טרזין.

גטו טרזין (טרזינשטדט בגרמנית) הוקם בנובמבר 1941 ושימש בראשיתו מקום ריכוז ליהדות בוהמיה ומורביה. לגטו נשלחו יהודים מארצות מערב אירופה - אוסטריה, גרמניה, הולנד ודנמרק. מנהיגות יהדות צ'כיה, בראשות יעקב אדלשטיין, תמכה בהקמת הגטו, בשטח הפרוטקטוראט, כאלטרנטיבה להגליה מזרחה, בתקווה שהגטו יהיה למקום מקלט, עד יעבור זעם. אשליה זו נסדקה עם תחילת השילוחים למזרח בינואר 1942 והוצאות להורג בתליה של שישה עשר יהודים, אסירי הגטו, בעוון משלוח מכתבים או קניית עוגה.

הגטו הוקם בעיר המבצר טרזין, שנבנתה במאה השמונה-עשרה על ידי הקיסרית מריה תרזה (ועל-שמה). הקסרקטינים ובתי המגורים במקום התאימו לאוכלוסייה בת 7,000 נפש. בתקופת השיא נדחסו בין חומות העיר 60,000 אסירים. חרף הקשיים והמצוקה התאפיין גטו טרזין בפעילות ארגונית מקיפה של המנהיגות היהודית, שבאה לביטוי בכל תחומי החיים - טיפול וחינוך ילדים ונוער, שירותי בריאות, חלוקת מזון, עבודה ועוד. כל אלה שיפרו אמנם, אך לא יכלו למנוע את תנאי החיים הקשים, הצפיפות, המחלות, הרעב, והתמותה הגבוהה.

מיד עם הגיעו לגטו החל ויקטור אולמן בפעילות אמנותית נלהבת. יחד עם חבריו - רפאל שכטר, גדעון קליין, הנס קראסה, ואמנים נוספים - הנהיג אולמן פעילות יוצאת דופן בהיקפה ובאיכותה. הוא הקים גופי ביצוע של נגנים מאסירי הגטו, אירגן קונצרטים, כתב דרך קבע ביקורות מוסיקאליות ודברי הגות על מקומה של האמנות בזמן מצוקה וחיבר שורה מרשימה של יצירות והיה המוסיקאי היחידי בגטו שהנאצים פטרו מעבודה, על-מנת שיקדיש את זמנו לעשייה מוסיקלית. גולת הכותרת של עבודתו היוצרת בגטו הייתה האופרה "קיסר אטלנטיס", אותה חיבר עם המחזאי פטר קין, אשר הורדה מן הבמה זמן קצר לפני העלתה בבכורה, עקב חשש מנהיגות הגטו מתגובת השלטון הנאצי. ויקטור אולמן חיבר גם מספר ניכר של יצירות קאמריות, שירים וסונטות לפסנתר.

הסונטה השביעית לפסנתר משנת 1944 היא יצירתו האחרונה של ויקטור אולמן. על פי ההערות המילוליות הרבות שבכתב היד, אין ספק שזוהי בעצם גרסת פסנתר של סימפוניה אותה תיכנן לתזמר. רצה הגורל המר ואולמן נשלח לאושוויץ יומיים לאחר השלמתה של היצירה. הסונטה בשלמותה שוחזרה מכתב היד, שאיננו קל לפענוח. יש בה חמישה פרקים:

פרק ראשון רחב יריעה ומהיר (*Allegro*) בעל אופי ער ובצורת סונטה;
פרק שני תמציתי (*Alla marcia, ben misurato*) בקצב של שיר לכת;
פרק שלישי איטי (*Adagio, ma con moto*) בעל אופי לירי ושירת;
פרק רביעי ריקודי (*Scherzo-Allegretto grazioso*) במבנה של סקרצו עם חלק ביניים (*Trio*);
פרק חמישי ומסכם (*Variationen und Fuge über ein hebraisches Volkslied*) ובו סדרה של ווריאציות ופוגה על הלחן שחיבר המלחין יהודה שרת לשיר "רחל" למילותיה של המשוררת רחל ("הן דמה בדמי זורם"). ישנן סברות שונות לגבי הסמליות שבבחירת שיר זה דווקא כנושא לסדרת הווריאציות המרגשת המסיימת את היצירה. האם היו מילות השיר המיוחד הזה ידועות לויקטור אולמן? או שמא הלחן יוצא הדופן אותו כנראה שמע מפי אנשי התנועות הציוניות בגטו ייצג בשבילו איזשהו חלום? כך או כך - מציגה סונטה זו את ויקטור אולמן במיטבו.

הערותיו המילוליות הרבות מאפשרות לפענח חלק נכבד מכוונותיו התזמורתיות. הוא ציין בפירוט רב כלי-נגינה ואף סוגי הפקת צליל, אשר איפשרו לחמשת המלחינים, **תם דיין, ישראל גליקסברג, ניר כהן, רועי הנדלר ומיכאל וולפה**, שעסקו במלאכת התזמור, ליצור סימפוניה על פי כוונותיו.

ליצירה זו ישנה כבר גרסה לתזמורת גדולה אשר ערך המלחין ברנהרד וולף. כוונתו הייתה ליצור גרסה נוספת לתזמורת קאמרית, אשר תאפשר את ביצוע היצירה גם על ידי תזמורת קטנה יותר. זוהי בכורה עולמית של גרסה זו. חיבורה החל בסמינר "מוסיקה וזיכרון", אשר נערך בבית טרזין שבקיבוץ גבעת-חיים איחוד בקיץ האחרון. לאחר שעברנו יחדיו על כתב היד ועל הוצאות שונות של היצירה, בחר כל אחד מאתנו פרק אחד מבין חמשת הפרקים וניגש למלאכת התזמור.

בחמשת פרקיה של הסונטה השביעית, שהפכה לסימפוניה, כפי שנתכוון יוצרה, ישנן חיוניות ואנרגיה נוגעות ללב לצד כמה רגעים של עצב ואף ייאוש, בעיקר בפרקים הפנימיים של היצירה, בולטת רוח אופטימית, ואולי אף תחושה של ניצחון, שגם אם יאחר לבוא - בוא יבוא. יש ביצירה גם מספר ציטוטים מיצירות של בטהובן ובאך, בעיקר בולט ציטוט מוטיב שמו של באך המופיע בסיום הפרק השלישי ובשיאו של הפרק החמישי של היצירה. בצלילי הסיום של היצירה פועמת רוח של גאווה גדולה על ההישג הגדול של היוצר, המצליח על אף קשיי היומיום והמוות הקרב, להשאיר אחריו יצירה רחבת יריעה שכזו. ויקטור אולמן עצמו ניסח זאת במילים מרגשות באחד ממאמריו בעיתון של הגטו:

"בשום פנים ואופן לא ישבנו גם בכינוי על נהרות בבל, גם לא תלינו את כינורותינו! אנו משליכים את יהבנו על אמנות... המשעבד הנאצי אולי יכריע אותנו למות פיסי אך לא יוכל לניצחוננו הרוחני והתרבותי." (תרגום חופשי מאנגלית - מ.ו.)

מדהים ומרגש לדעת שדברים אלה נכתבו באפריל 1944, בימים בהם היה אולמן עסוק בחיבורה של היצירה. הוא השלים את גרסת הפסנתר ב-16 באוקטובר 1944 ויומיים אחר-כך ב-18 באוקטובר 1944 נשלח אל מותו באושוויץ.

על האמנים ועל התזמורת:

הקלרניתן פרופ' אילן שול הוא מנגני הקלרינט הישראליים הבולטים כיום. הוא משמש כנשיא האקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים, וכן מנהלה האמנותי של התזמורת הקאמרית של האקדמיה ושל תזמורת מיתרי ירושלים, אשר תופיע בהמשך הערב. הוא שימש כקלרניתן ראשי של תזמורת הסימפונייה באר-שבע, ושל התזמורת הסימפונית ראשון-לציון, המשמשת גם כתזמורתה של האופרה הישראלית החדשה.

אילן שול הוא בוגר אוניברסיטת דרום קליפורניה שבלוס-אנג'לס, ארה"ב. הוא מרבה להופיע הן כסולן והן כמנצח עם הרכבים בעלי שם בארץ ובחו"ל. בין הגופים האמנותיים עימם הופיע כסולן וכמנצח נמנים קבוצת "מוסיקה נובה", התזמורת הקאמרית הקיבוצית, התזמורת הסימפונית ראשון-לציון ואף תזמורת הסימפונייה הישראלית באר-שבע, עימה הוא מנגן בקונצרט זה.

הוויולן גלעד קרני הוא נגן בעל מוניטין רב בשל הצליל היפה שהוא מפיק והפרשנות המוסיקלית שלו. הוא השאיר את חותמו האישי על תחרויות בינלאומיות רבות לוילה. בשנת 1994 זכה בפרס הראשון בתחרות הבינלאומית לוילה בעיר טרייסט - איטליה, בשנת 1993, בפרס השלישי בתחרות **ARD** במינכן - גרמניה, פרס שלישי בתחרות "**Bryan**" למיתרים בארה"ב (1992), פרס ראשון בתחרות רשות השידור - ישראל, על הביצוע הטוב ביותר (1991), ופרס על הפרשנות המוסיקלית הטובה ביותר בתחרות "**Maurica Vieux**" בצרפת וכן במלגות קרן התרבות אמריקה ישראל (1985-1991).

גלעד קרני הופיע כסולן עם תזמורת אוסטריה, דנמרק, צרפת, שוויץ, גרמניה, דרום אפריקה, ארה"ב וישראל. השתתף בפסטיבלים בינלאומיים למוסיקה קאמרית והם כוללים: פסטיבל בלינגהם בווינגטון, פסטיבל דוברובניק, "לפלנד פסט" שוודיה, האקדמיה הנורדית - דנמרק, פסטיבל "**PRO**", בבנהוף רולנדסק, פסטיבל ניישטדט גרמניה, דבוס - שוויץ, קומו - פינלנד, ניו פורט - סנטה פה, לה ג'ולה - ארה"ב וכן בפסטיבל למוסיקה קאמרית בירושלים ובכפר בלום. קרני הופיע בחגיגות ה-70 לאייזיק שטרן שהתקיימו בתל אביב, עם "רביעיית גוארנרי" בקרנגי הול בניו יורק ובשידורי רדיו בישראל, אירופה וארה"ב.

כיום, גלעד קרני הוא נגן מבוקש ברוב תזמורות ברלין, כולל ה"שטטסקפלה" בניצוחו של דניאל ברנבויים, בתזמורת אירופה המאוחדת על פי הזמנתו האישית של המנצח קלאודיו אבדו. גלעד קרני הוא בוגר ביה"ס הגבוה למוסיקה במנהטן והיה תלמידם של פול נויבאור, חיים טאוב וגד לברטוב. מלבד הופעותיו כסולן הוא מכהן היום כוילן ראשי ב"דויטשה אופר" בברלין. הופעות רבות מתוכננות לו עם תזמורת בישראל, בדנמרק עם הכנר ניקולאי זניידר, בגרמניה, פולין, שוויץ, סלובניה, ברזיל, איטליה, צרפת ואנגליה.

חנן פיינשטיין, גיטרה, נולד באשקלון בשנת 1963. למד גיטרה אצל יוסי ירושלמי וכן למד בכיתות אמן אצל ג'והן ויליאמס ודייוויד ראסל. בוגר האקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים וכיום מרכז את מגמת המוסיקה בביה"ס התיכון למדעים ואמנויות בירושלים וכן מורה לנגינה. תלמידיו זכו בתחרויות ובפרסים בארץ ובחו"ל. מופיע רבות בעיקר עם אנסמבל קפריזמה אותו הקים לפני 15 שנה ועימו סייר ברחבי העולם והקליט 5 תקליטורים. כמו כן הופיע בתור סולן, ברסיטלים ועם תזמורת בארץ, במקסיקו, בטורקיה, באנגליה, ובמדינות אחרות.

מאסטר דורון סלומון נבחר בחודש מאי 2005 למנהל המוסיקלי והמנצח הראשי של הסימפונייה הישראלית באר שבע. דורון סלומון נמנה עם הבולטים והפעילים בין המנצחים הישראלים. הוא נולד בישראל ובה גם החל את לימודיו המוזיקליים, בצעירותו למד פסנתר, קרן וגיטרה קלאסית. בשנת 1974 זכה במלגה מקרן התרבות אמריקה - ישראל ללימודים בחו"ל. למד בבית הספר המלכותי למוסיקה בלונדון והתמחה בניצוח, הלחנה וגיטרה. סיים את לימודי הניצוח בהצטיינות, דורן סלומון זכה פעמיים בפרס הניצוח על-שם אדריאן בולט ובפרס תאודור שטייר. באותה תקופה למד ניצוח בכיתות אמן בהדרכת מאסטר פרנקו פררה באיטליה ועם לאונרד ברנשטיין בירושלים.

בשנת 1979 זכה בפרס ראשון בתחרות ניצוח בחסות התזמורת הסימפונית ירושלים ובפרס ראשון בתחרות הניצוח היוקרתית הבינלאומית בבזנסון (צרפת). בישראל הצלחה זו הובילה להזמנתו לניצח על כל התזמורות כולל התזמורת הפילהרמונית של לוריין ועוד. בשנת 1980 נקרא להחליף את המנצח רוברט קרפט בפסטיבל ברלין. קונצרט זה זכה להצלחה רבה שבעקבותיה הוזמן לניצח על תזמורת האופרה בפלרמו, האופרה של שטוקהולם, הסימפונית של גוטנברג, תזמורת הרדיו במילנו, הפילהרמונית של הלנסקי, תזמורות קאמריות של סקוטלנד פירנצה ומילאנו, הסימפונית של במברג, האופרה של שטוטגרט ועוד.

בין השנים 1984-1990 כיהן דורון סלומון כיועץ מוזיקלי ומנצח ראשי בתזמורת הסימפונית של גוולורג בשבדיה, מאז סייר בגרמניה עם התזמורת הקאמרית האנגלית והופיע בפסטיבלים בישראל, דוברובניק, פלנדרס ומוסיקסטה.

דורון סלומון מנצח בקביעות בישראל, סקנדינביה, צרפת, איטליה, גרמניה, ניו-זילנד. בין השנים 1993-1998 היה דורון סלומון מנצח ראשי ומנהל מוזיקלי של התזמורת הקאמרית הקיבוצית ובשנים 1993-1996 ניהל את התזמורת הפילהרמונית של מקדוניה. בשנים 1995-2005 כיהן כיועץ אמנותי ומנצח ראשי לתזמורת הפילהרמונית של פוגטלנד, גרמניה. עם תזמורת זו פתח בין היתר את פסטיבל האביב בפראג בשנת 1996. הוא ערך סיור מקיף בסין ובספרד וניצח על הכינור המהולל רוג'רו ריצ' במסע קונצרטים ליום הולדתו השמונים. בשנת 1999 חתם על חוזה הקלטות עם התזמורת במסגרתו יצאו לאור תקליטורים עם טובי האמנים בעולם ביניהם גם רביעיית הקרנות של תזמורת הגוונדהוז מלייפצג, מאז ניצח על תזמורות רבות ביניהן: הקאמרית של ברלין, הסימפונית של ברזיל, הלאומית של קוויבק - קנדה, הסימפונית של נירנברג, הפילהרמונית של ווסטפליה ועוד.

תזמורת הסינפוניה הישראלית באר-שבע מצינת 33 שנים להיווסדה. במשך כל השנים האלה, התזמורת משרתת בהתמדה ובנאמנות את קהילת אוהבי המוסיקה בבאר-שבע והנגב. לצד הופעותיה על כל בימות הקונצרטים בארץ, פרצה התזמורת את גבולות סביבתה המדברית והפכה לגוף בעל מוניטין בארץ ובחו"ל.

בחודש מאי 2005 התמנה מאסטר דורון סלומון לתפקיד מנהלה המוסיקלי והמנצח הראשי של הסינפוניה, דורון סלומון מציג שורת הישגים מרשימה בקריירת הניצוח שלו בארץ ובאירופה.

ממקום מושבה בבאר-שבע, התזמורת בונה ומרחיבה את התשתית התרבותית-אמנותית באזור, בהגיעה לפתח ביתם של כל תושבי הנגב. סדרות הקונצרטים שלה מתקיימות בבאר-שבע ובכל רחבי הארץ. בין הישגיה החשובים לקידום התרבות וקליטת עליה, זכייתה ב-1995 בפרס ראשון של המועצה לתרבות ואמנות על ביצוע תזמורתי מצטיין של מוסיקה ישראלית וכן זכייתה ב-1998 בפרס הצילינדר של "אמנות לעם" על הפצת המוסיקה בישובי הפריפריה וביצוע קונצרטים איכותיים תוך התגברות על קשיים ומכשולים. הסינפוניה רואה כיעד חשוב את קידום החינוך המוסיקלי של הדור הצעיר ואת טיפוחו לאהבת המוסיקה, בסדרות קונצרטים מיוחדים לנוער שהיא עורכת בכל רחבי הנגב.

היום, הסינפוניה הישראלית באר-שבע נחשבת לסמל ודוגמה לרוח החלוצית הרב-גונית של ישראל. נגניה, ילידי הארץ, עולים חדשים וותיקים, חברו יחדיו ויצרו תזמורת מקצועית ומלוטשת, אשר מהימנותה הטכנית ושילובה עם הנאתה הגלויה מחדוות היצירה - מעניקה למאזיניה חוויה ייחודית.

נגני תזמורת הסימפונייה הישראלית באר-שבע:

מנהל מוסיקלי ומנצח ראשי
דורון סלומון

מנכ"ל
עופר סלע

חליל / פיקולו

דפנה יצחקי
שרה פינטלינג-מורג

אבוב / קרן אנגלית

יואל ליפשיץ
אזה כץ

קלרנית

מירה מאירוביץ
זאב פרידמן

בסון

אלה להב-נדב
אלכסנדר פיין

קרן יער

רומן קוט
שרה קליין

חצוצרה

משה בונדרבסקי
מרט גורביץ

טימפני

ג'פרי קובלסקי
עמרי בלאו

טרומבון

שחר ליבנה

גיטרה

חנן פיינשטיין

כינור ראשון

ירון פרנסקי, כנר ראשי
מירון שוורץ, משנה לנגן ראשי
לב אוציטל
ולדימיר בוגדנובסקי
אשר בליכמן
שמואל דרגצקי
מרים בן-עמי

כינור שני

מרים ארחנגרודסקי
רעיה סלוצקי
אלכסנדר גולדבאום
מרינה גולדפלד
שרה ברבקוב
אנה דשבסקי

ויולה

מריאן שוורצברט
דוד גיחוקידזה
אלכסנדר בורלקוב
אנה גיטרמן
גיל חזן

צ'לו

סופיה פאלקוביץ'
משה מילנר
אדוארד קפלנסקי

קונטרבס

דוד חנני
יוסף ביין